

Następnie skarżąca podnosi te kwestie prawidłowości ww. procedury przetargowej, które zostały podniesione w sprawie T-465/04, lecz Sąd ich ani nie zbadał, ani nie zajął stanowiska w ich sprawie. Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę niedyskryminacji i wolnej konkurencji, oraz zasadę dobrej administracji i dochowania należytej staranności, a także popełniła oczywiste błędy w ocenie. Zdaniem skarżącej z tych względów naruszenie przez Komisję prawa wspólnotowego pociągnęło za sobą naruszenie szeregu zasad prawnych.

Ze względu na to, że Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji już po wykonaniu umowy, której dotyczyła ta decyzja, skarżąca żąda odszkodowania za nieprzyznanie jej wykonania tej umowy oraz za utraconą możliwość tego wykonania.

⁽¹⁾ Dz.U. S 73 2004, s. 061407

⁽²⁾ Jeszcze niepublikowany wyrok w sprawie T-465/09 Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 248, s. 1)

**Skarga wniesiona w dniu 19 października 2009 r. —
Dimosia Epicheirisi Ilektrismou A.E. (DEI) przeciwko
Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-421/09)

(2010/C 11/55)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou A.E. (DEI) (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: P. Anestis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 5 marca 2008 r. Komisja wydała decyzję C(2008) 824 w przedmiocie przyznania lub utrzymania w mocy przez Republikę Grecką praw do wydobycia węgla brunatnego dla Dimosia Epicheirisi Ilektrismou A.E. (zwanej dalej „skarżącą”),

w której uznała, że Republika Grecka naruszyła art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE przyznając i utrzymując w mocy na rzecz skarżącej uprzywilejowany dostęp do złóż węgla brunatnego w Grecji, naruszając w ten sposób równość szans przedsiębiorstw w zakresie dostępu do paliw pierwotnych w celu wytwarzania energii elektrycznej i umożliwiając skarżącej utrzymanie lub wzmocnienie jej pozycji dominującej na hurtowym rynku dostaw energii elektrycznej.

Skarżąca zakwestionowała tę decyzję przed Sądem Pierwszej Instancji w drodze skargi zarejestrowanej pod numerem T-169/08; spór ten pozostaje zawisły przed tym sądem.

Celem niniejszej skargi jest stwierdzenie, na podstawie art. 230 ust. 4 WE, nieważności decyzji Komisji z dnia 4 sierpnia 2009 r. C(2009) 6244 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) „ustanawiającej szczególne środki w celu naprawienia antykonkurencyjnych skutków naruszeń stwierdzonych w decyzji Komisji z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie przyznania lub utrzymania w mocy przez Republikę Grecką praw do wydobycia węgla brunatnego przysługujących przedsiębiorstwu Public Power Corporation S.A [Dimosia Epicheirisi Ilektrismou A.E.]”.

W swym pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo, a także popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, ponieważ, po pierwsze, w błędny sposób określiła ona rynki właściwe, nie uwzględniając tego, że, w zakresie paliw potrzebnych do wyprodukowania energii elektrycznej, węgiel brunatny konkuruje z innymi mogącymi go zastąpić paliwami, takimi jak gaz ziemny, które wchodzą zatem w skład tego samego rynku; po drugie, instytucja ta w niewłaściwy sposób oceniła geograficzny zasięg rynku dostaw węgla brunatnego służącego w Grecji do produkcji energii elektrycznej, podczas gdy rynek dostaw węgla brunatnego powinien obejmować swym zasięgiem całe Bałkany.

W swym drugim zarzucie skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo i jest obciążona oczywistym błędem w ocenie okoliczności faktycznych w zakresie dotyczącym konieczności zastosowania środków zaradczych. Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd, ponieważ przy określaniu tych środków zaradczych nie uwzględniła ona argumentów prawnych i okoliczności faktycznych podniesionych w trakcie postępowania administracyjnego i postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji z marca 2008 r. Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja niesłusznie odrzuciła przedstawione przez DEI nowe okoliczności związane z dodatkowym otwarciem hurtowego rynku dostaw energii elektrycznej ze względu na to, iż nie stanowią one jakoby nowych istotnych okoliczności faktycznych. Po trzecie, w opinii skarżącej zaskarżona decyzja została oparta na błędnych obliczeniach ilości węgla brunatnego, jakie należy dostarczyć konkurentom, aby zaradzić rzekomo popełnionemu naruszeniu.

W swym drugim zarzucie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów prawidłowego uzasadnienia, powtarzając jedynie w pokrótce niektóre z argumentów przedstawionych przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego, nie obalając ich jednak. Podobnie, uzasadnienie decyzji w zakresie dotyczącym geograficznego zasięgu rynku węgla brunatnego nie umożliwia jej adresatowi rozumienia wyciągniętych ostatecznie w tym względzie przez pozwaną wniosków. Skarżąca twierdzi wreszcie, że w decyzji nie został wskazany powód, dla którego wielkość 40 % została uznana za tą część nadających się do wydobycia znanych złóż węgla brunatnego, do której powinni mieć dostęp konkurenci DEI.

Wreszcie, w swym czwartym zarzucie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasady swobody umów i proporcjonalności. Ze względu na to, że Komisja zakazuje niej przedsiębiorstwom prywatnym, które w przyszłości nabędą w drodze procedury przetargowej prawa do wydobycia złóż w miejscowościach Drama, Elassona, Végora i Vévi, sprzedawania DEI wydobytego węgla brunatnego, ogranicza ona w automatyczny i nieproporcjonalny sposób swobodę zawierania umów przez skarżącą i osoby trzecie. Ponadto, w kontekście istotnych zmian, które świadczą o stopniowym otwieraniu się greckiego rynku energii elektrycznej, wykluczenie DEI z procedury przetargu na przyznanie wszelkich nowych praw do wydobycia węgla brunatnego i ograniczenie w nieuzasadniony sposób jej działalności jako przedsiębiorstwa stanowią środki, które nie są konieczne i które są nieproporcjonalne w stosunku do rzekomo popełnionego naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2009 r. — Bayerische Asphalt-Mischwerke przeciwko OHIM — Koninklijke BAM Groep (bam)

(Sprawa T-426/09)

(2010/C 11/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Asphaltmischwerke GmbH & Co. KG für Straßenbaustoffe (Hofolding, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat i solicitor R. Kunze i adwokat G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Koninklijke BAM Groep NV (Bunnik, Niderlandy)

Żądania strony skarżące

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie R 1005/2008-2 w zakresie, w jakim oddalono w niej sprzeciw w odniesieniu do kategorii „rury sztywne niemetalowe stosowane w budownictwie; konstrukcje przenośne; pomniki niemetalowe; budownictwo; naprawy; naprawa i konserwacja”;
- uwzględnienie sprzeciwu wobec rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego także dla kategorii „rury sztywne niemetalowe stosowane w budownictwie; konstrukcje przenośne; pomniki niemetalowe; budownictwo; naprawy; naprawa i konserwacja”;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Koninklijke BAM Groep NV

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „bam” dla towarów i usług należących do klas 6, 19, 37 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy „bam” dla towarów z klas 7 i 19

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na nieuznanie przez Izbę Odwoławczą, że istnieje podobieństwo między z jednej strony towarami i usługami objętymi rozpatrywanym wspólnotowym znakiem towarowym a z drugiej strony towarami objętymi znakiem towarowym, na który powołano się w sprzeciwie; nadużycie władzy ze względu na to, że Izba Odwoławcza wykroczyła poza kompetencje; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że Izba Odwoławcza nie rozpatrzyła w sposób wszechstronny argumentów strony skarżącej przedłożonych w uzasadnieniu odwołania; naruszenie art. 63 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na mylne ograniczenie przez Izbę Odwoławczą zakresu ochrony rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego i tym samym błędne nieuwzględnienie wszystkich istotnych czynników.